

Επικήδειος ΑΓΓΕΕΘΑ για τον Στρατηγό Κωνσταντίνο Κόρκα

Κυρίες και κύριοι,

Από τα κλασικά χρόνια της ελληνικής αρχαιότητας, από τα χρόνια του Λυσία και του Περικλή, οι Έλληνες συνήθιζαν να εκφωνούν επιτάφιους λόγους προς τιμήν εκλεκτών συμπολιτών τους, προκειμένου να απαθανατίσουν τον εξαιρετο βίο τους στη συλλογική εθνική μνήμη.

Ένας τέτοιος εκλεκτός άνδρας, ένας πραγματικά μεγάλος Έλληνας υπήρξε ο Ιερολοχίτης, Καταδρομέας και Ήρωας Στρατηγός Κωνσταντίνος Κόρκας, τον οποίο σήμερα με οδύνη και θλίψη αποχαιρετούμε.

Τα τρία αυτά εξόχως τιμητικά επίθετα, «Ιερολοχίτης», «Καταδρομέας» και «Ήρωας», που κοσμούσαν και λάμπρυναν το όνομα και το βαθμό του όσο ήταν μαζί μας, θα συνοδεύουν πλέον αιωνίως και εις το διηνεκές τη μνήμη του. Κάθε ένα από αυτά αντιστοιχεί στους τρεις μεγίστους και κορυφαίους τίτλους που κέρδισε «με το σπαθί και με το αίμα του» κυριολεκτικά, αφού τραυματίστηκε δύο φορές πάνω στη μάχη.

Ο αείμνηστος Στρατηγός Κωνσταντίνος Κόρκας υπήρξε ο τελευταίος ίσως μιας ηρωικής και δοξασμένης Γενιάς που την επέλεξε η Μοίρα αλλά κι η ίδια ανταποκρίθηκε σ' αυτό το κάλεσμα και επέλεξε να ζήσει μέσα στον κίνδυνο, προκειμένου να οδηγήσει την Ελλάδα στην Ελευθερία. Και το έκανε. Το έκανε με κόπο, ιδρώτα και πολύ αίμα!!!

Ακολουθώντας κάποιος τα βαθιά χνάρια του βίου του ανδρός, ακολουθεί ουσιαστικά τα χνάρια του θρύλου και της Ιστορίας. Κι αυτό γιατί αξιώθηκε να δώσει το δυναμικό «παρών» στα μεγάλα γεγονότα που σημάδεψαν την Ιστορία της Νεότερης Ελλάδας, να γνωρίσει πολύ

σημαντικούς ανθρώπους και να συνυπηρετήσει μαζί τους εν Όπλοις διά πυρός και σιδήρου...

Το πέρασμά του, από όπου κι αν πέρασε, μια πραγματική ευλογία για την Πατρίδα και τις Ένοπλες Δυνάμεις.

Το 1941 τον βρίσκουμε πρωτοετή Εύελπι στο Κολυμπάρι των Χανίων να πολεμά ως διμοιρίτης τους Ναζί εισβολείς κατά την επική μάχη της Κρήτης, όπου θα λάβει το βάπτισμα του πυρός. Μέσα στην κόλαση του Κρητικού Έπους!

Μετά την πύρρειο νίκη των Γερμανών θα επιστρέψει στην Αθήνα και από εκεί, φλεγόμενος από πόθο για ελευθερία και δράση, θα μεταβεί κρυφά, μέσω Μικράς Ασίας και Κύπρου, στη Μέση Ανατολή προκειμένου να συνεχίσει από εκεί τον Αγώνα για την Πατρίδα. Τον αγώνα για τον ελεύθερο κόσμο.

Φτάνοντας στη Χάιφα του Ισραήλ, εντάσσεται στο 5^ο Τάγμα της 2^{ης} Ελληνικής Ταξιαρχίας που βρισκόταν στην περιοχή. Όταν εκδίδεται η διαταγή για την εθελοντική συγκρότηση ενός Λόχου Επιλέκτων, θα είναι από τους πρώτους που θα σπεύσουν να ενταχθούν σε αυτόν, δείγμα κι αυτό της πύρινης και ατρόμητης καρδιάς του και του ατσάλινου χαρακτήρα του.

Στις 12 Σεπτεμβρίου του 1942 θα συναντήσει τον θρυλικό Συνταγματάρχη Χριστόδουλο Τσιγάντε και θα τον ακολουθήσει ως πιστός και φιλότιμος στρατιώτης στον Πόλεμο ως μέλος του Ιερού Λόχου της Μέσης Ανατολής.

Η εκπαίδευση στις ανορθόδοξες πολεμικές τακτικές θα ταιριάζει αμέσως με τον παράτολμο χαρακτήρα του. Γι' αυτό και θα είναι από τους πρώτους που θα λάβουν εκπαίδευση αλεξιπτωτιστή,

πραγματοποιώντας άλμα στον κόλπο του Σουέζ. Τυχεροί αυτοί που τον έχουν ακούσει να τα εξιστορεί. Πραγματικά τυχεροί!!!

Ως Ιερολοχίτης της Μέσης Ανατολής θα πολεμήσει στην πρώτη γραμμή του Μετώπου στα σύνορα Λιβύης και Τυνησίας, θα συμμετάσχει στη φοβερή μάχη του Κσαρ Ριλάν και θα φθάσει ως απελευθερωτής μέχρι την αρχαία Καρχηδόνα.

Ως Ιερολοχίτης του Ελληνικού Αρχιπελάγους στη συνέχεια θα πραγματοποιήσει πολεμικό άλμα πάνω από τη Σάμο, θα συμμετάσχει στις καταδρομικές επιχειρήσεις για την απελευθέρωση των νησιών μας και θα αξιωθεί να είναι παρών κατά την υπογραφή της παράδοσης των Γερμανικών Φρουρών της Δωδεκανήσου που έλαβε χώρα στη Σύμη, μαζί με τον Διοικητή του τον Χριστόδουλο Τσιγάντε.

Ως Αξιωματικός των νεότευκτων τότε Καταδρομών, των θρυλικών Λοκατζήδων, ως Διοικητής του 14^{ου} Λόχου Ορεινών Καταδρομών, θα διαπρέψει κατά τις επιχειρήσεις της περιόδου 1946-1949, πιστοποιώντας την ηρωική του δράση με τα τραύματα τα οποία υπέστη στα πεδία των μαχών.

Μετά το πέρας των επιχειρήσεων θα διοικήσει επίλεκτες Μονάδες, όπως την Τρίτη Μοίρα Αμφίβιων Καταδρομών, θα διατελέσει πρώτος Διοικητής του Δ΄ Σώματος Στρατού, της 1^{ης} Στρατιάς, για να κλείσει τη λαμπρή σταδιοδρομία του ως Γενικός Επιθεωρητής Στρατού και να αποστρατευτεί με το βαθμό του Αντιστρατήγου και τον τίτλο του «Επίτιμου Διοικητού 1^{ης} Στρατιάς».

Ο αείμνηστος Στρατηγός έζησε μια ζωή -θα λέγαμε- μυθιστορηματική μέσα στη στρατιωτική δράση, στη φωτιά και στον κίνδυνο. Μια ζωή μακρά, μια ζωή έντονη, μια ζωή γεμάτη με ανιδιοτελή εθνική προσφορά, μια ζωή γεμάτη με Ελλάδα, μια ζωή πραγματικά αξιοζήλευτη. Ποιος αλήθεια από μας δεν ζηλεύει μια τέτοια ζωή;

Και ο επίγειος βίος του έκλεισε με τον καλύτερο ίσως και πλέον τιμημένο τρόπο, αφού πέρασε στην αιωνιότητα λίγα λεπτά αφότου τίμησε τους πεσόντες συμπολεμιστές του προχτές στο Καβούρι, στο ετήσιο Μνημόσυνο των πεσόντων Ιερολοχιτών και Καταδρομέων. Έπραξε για τελευταία φορά το καθήκον του εδώ στη γη κι ύστερα η Ψυχή του, η μεγάλη αυτή Ελληνική Ψυχή, φτερούγισε στους ουραμούς για να λάβει τη θέση της εκεί ψηλά, πολύ ψηλά, εκεί που βρίσκεται το Πάνθεον των Αθάνατων Ηρώων του Έθνους. Μαζί μ' αυτούς που όσο ήταν εν ζωή δεν κουραζόταν να επαινεί και να θαυμάζει και είναι τυχεροί όσοι είχαν το προνόμιο να τον ακούσουν από πρώτο χέρι.

Είχα τη μεγάλη τιμή να τον ζήσω από κοντά, είχα το μεγάλο προνόμιο να με τιμήσει με τη φιλία του, είχα την τύχη να μαθητεύσω κοντά του και να γνωρίσω από πρώτο χέρι την βαθιά πατριωτική και διδακτική προσωπικότητά του. Τον άκουγα και ταξίδευα νοερά στα πεδία των μαχών, στις ερήμους, τα βουνά και τα βράχια που βρέθηκε με το όπλο στο χέρι. Με το όπλο στο χέρι και την Ελλάδα στην καρδιά του.

Ο χαρακτήρας του μαχητικός, χειμαρρώδης και ακατάβλητος. Η ψυχή του φλογερή, γεμάτη σφρίγος νεανικό, φωτιζόταν από τη λάμψη ανωτέρων ιδανικών. Το στόμα του ασίγαστος κήρυκας αρχών και αξιών. Και το μυαλό του πάντοτε διαυγές και λαμπερό, πλημμυρισμένο με ένδοξες μνήμες, λειτουργούσε για μας τους νεότερους σαν μια ζωντανή, πολυσέλιδη και υπερπολύτιμη εθνική βιβλιογραφία.

Αείμνηστε Στρατηγέ,

Ιερολοχίτη, Καταδρομέα και Ήρωα Στρατηγέ,

Τίμησες τη στολή του Έλληнос Αξιωματικού και το Εθνόσημο όσο λίγοι.

Το παράδειγμά σου φάρος και δείκτης αλάθητος φωτίζει και θα φωτίζει σαν δυνατός προβολέας την τραχιά οδό της Τιμής και του Χρέους που είμαστε προορισμένοι να πορευτούμε. Και θα την πορευτούμε έως τέλους, να είσαι βέβαιος.

Η Ελλάδα, οι Ένοπλες Δυνάμεις της και ειδικά οι Καταδρομές, πενθούνε, σε ευγνωμονούν και σ' αποχαιρετούν. Σ' αποχαιρετούν με συγκίνηση και υπερηφάνεια, ως έναν από τους εκλεκτούς, έναν από εκείνους που ο αρχαίος Λυσίας τους αποκαλεί μακάριους και αξιοζήλευτους, επισημαίνοντας γι' αυτούς στον Επιτάφιό του:

«Νομίζω πως μόνον τέτοιοι άνθρωποι είναι καλύτερο να γεννιούνται,

οι οποίοι αν και έλαβαν θνητά σώματα,

άφησαν αθάνατη μνήμη εξαιτίας της ανδρείας τους»

Αντίο Στρατηγέ, αντίο Μέντορα, φίλε, πατέρα, αδελφέ εν Όπλοις!!

Αντίο Μεγάλε και Πανάξιε Έλληνα!

Αντίο Άξιο Τέκνο της Πατρίδος!

Σε ευχαριστώ για όλα!

Αιωνία να είναι η Μνήμη σου. ΑΙΩΝΙΑ!

ΑΘΑΝΑΤΟΣ!